

Venezuela: Opprør er mulig

Foto: aporrea.org

I dette nummeret av akp.no setter vi søkelyset på Venezuela. En stor, folkelig bevegelse valgte Hugo Chávez til president. Overklassen søkte støtte hos USA og CIA. Oljemillionærene mobiliserte hæren mot den demokratisk valgte nasjonalforsamlinga og regjeringa. Dette kuppet mislyktes. Men overklassen har ikke trukket inn årene. Kampanja mot Chávez drives videre. Kampen mellom det fattige flertallet og det rike mindretallet fortsetter.

Til tross for at regjeringa ble møtt av et nesten 100 % mediemonopol på overklassens side, våpenmakt og sabotasje, klarer den likevel å ta tiltak som gagnar de fattige. Det handler om tilgang på utdanning, bedre helsestell, boliger og jord. En politikk for nasjonalisering av ressursene som skal tjene de fattige. Det er ingen sosialistisk revolusjon vi har vært vitne til. Det er en reformbevegelse. En viktig lærdom er at sjøl en kamp for reformer møtes med vold. Vil disse erfaringene også gjelde for Norge? Hva vil utfallet av klassekampen i Venezuela bli? Se side 4–5.

Demonstrasjonar mot krig!

25. oktober var internasjonal markeringsdag mot krig, og hovudparolen var «Hent soldatene hjem». Det var sjølvsagt demonstrasjonar i Oslo òg. Me prentar appellane frå Hind Dakhil (frå *Det arabiske hus*) og Kalil Ahmed (frå *IKAF* og *IAKP*). Side 2.

Les også om

Hent soldatene hjem	s. 2
Sosial dumping	s. 3
Motstand!	s. 6
Kulturmønstring	s. 7

HENT SOLDATENE HJEM!**Bruk ordet imperialisme****LEDER**
Jorun Gulbrandsen

Si «imperialisme», og folk som har vært borti de siste 30 års solidaritetsarbeid vil få de samme assosiasjonene: USAs krig i Vietnam, Sovjets krig i Afghanistan, USAs imperialistiske politikk i Latin-Amerika og på Filippinene, USA og Sovjets rivalisering i Afrika, Israels terror mot det palestinske folket. De vil tenke på parola som har vært båret i utallige tog over hele landet: «Bekjemp USA-imperialismen». Frigjøringsbevegelsenes kamp: Seier for FNL i Vietnam, PLO i Palestina, Frelimo i Mosambik, sandinistene i Nicaragua, frigjøringskampen i Eritrea. Makt, angrep og utbytting på den ene sida. Ofre og motstandskamp på den andre.

Hvitløk

For mange står «globalisering» for noe av det samme: Store selskaper som sprer fangarmene sine til mange land og suger ut materielle og menneskelige ressurser. Men «globalisering» fremmes også som et positivt lada ord: Internasjonal kontakt, være student i Australia, spise hvitløk i Norge, høre musikk fra Mosambik. Handel.

Begrepet «globalisering» er nyttig når en skal beskrive hvordan selskaper driver sin ekspansjon og markedsføring over hele verden, slik John Pilger og Naomi Klein gjør. Men begrepet fører også til at vi glemmer maktforholda i verda. Vi glemmer den politiske sida. Vi glemmer at statene er millionærenes nasjonale administrasjonskomiteer. Som legger til rette for selskapene. Som til og med går til krig for selskapenes interesser. Den norske regjeringa støtter Bush i Irak på vegne av Statoil og Norsk Hydro. Norge tjente 18 milliarder kroner på Golfkrigen i 1991, tre ganger u-hjelpa Norge gir til verden. USAs regjering og CIA hjelper Venezuelas rike overklasse mot den valgte Chávez av hensyn til egne oljeinteresser.

Det er mange forklaringer på fattigdommen i verden som unngår å peke på maktforholda: Det er de fattige landas egen skyld, de har korruperte ledere, for mange barn, er for religiøse, privatiserer ikke fort nok, og har så liten respekt for menneskerettigheter at de trenger en militær intervensjon.

Brutal kapitalisme

Realiteten er at store monopoler kontrollerer verdensøkonomien og suger ressurser fra Sør til Nord. Det er en enorm konsentrasjon av kapital. Denne kapitalen har sine redskaper i Pengefondet, Verdensbanken og WTO, USA og EU. Kapitalen har også en nasjonal base med den nasjonale staten som sin representant. Administrasjonskomite. Vold, kupp, krig og okkupasjon følger nødvendigvis i kjølvannet av konkurransen mellom kapitalgruppene. De har hele verden som sin arena. Ikke for utveksling av kontakt og utvikling, men som en arena for kamp om ressursene. På bekostning av befolkningene. En brutal kapitalisme som siden slutten av 1880-tallet er blitt kalt imperialisme.

Mange mennesker går ut for å forandre verden – fordi de er nødt. En trenger ikke å lese om imperialismen for å slåss mot den. Men for dem som ønsker å forstå for å forandre, er «imperialisme» et nyttigere begrep enn «globalisering», fordi det mobiliserer det vi veit om maktforholdene i verden i dag. Ta begrepet «imperialisme» i bruk igjen!

– Hent soldatene hjem, Bondevik!

Denne appellen til statsministeren holdt Hind Dakhil fra Det arabiske Hus på antikrigsmarkeringa i Oslo 25. oktober.

Hent dem, avkle dem deres militære uniformer, for dette er et symbol for okkupasjon!

Ta av dem deres militærstøvler, for med dem trækker de på et folks stolthet og vilje. For et stolt folk ydmyker ikke andre folk. Kle dem heller i sivil, og send dem tilbake til Irak med humanitære organisasjoner og hjelpeorganisasjoner.

Irak er blitt en hengemyr for amerikanske soldater. De synker dag for dag ned i en hengemyr av blod, løgn og urettferdighet. Hvorfor vil du at Norge synker sammen med dem? [...]

Jeg er iraker med min bakgrunn. Jeg er norsk med min oppvekst. Jeg er redd for at irakerne, i kampen mot okkupasjonen, jakter på de norske soldater og dreper dem.

Da vil du bli kritisert, herr statsminister. Vi irakere vil bli uglesett i dette land. Din politikk setter meg mellom barken og veden. Jeg tror ikke denne politikken din vil fremme fred i verden. Den følger de amerikanske spor som hittil har påført verden smerter, hat, idioti, kaos og ødeleggelse.

Irak er okkupert på falske premisser. Masseødeleggelsesvåpen? Fare for verdens fred? Kjemiske våpen? Terrorisme? Ingen av disse anklagene ble bevist. Tvert imot ble falske rapporter og forfalskning av dokumenter i USA og England fabrikkert for å legitimere krigen.

Hind Dakhil holdt appell på markeringa 25. oktober

Foto: akp.no

Bush og Blair er løgnere. Det er de som satte verden i brann og akselelererte terrorisme med sine krigshandlinger.

Amerikanerne vil ikke få ro og blir ikke en gang akseptert. Det vil ikke passere en dag uten at en kiste med en amerikansk soldat blir sendt til USA. Hvorfor blander du Norge inn i en sak som ikke gir Norge gunst, herr statsminister. [...]

Hvilken rolle kan Norge spille i denne urettferdige verden? Hør hva en av den nye generasjonens stemmer sier:

Først og fremst: Hent soldatene hjem. Så prøv å erstatte den ame-

rikanske okkupasjonsmakten med FN-styrker. I samarbeid med irakerne og med deres vilje og godkjenning. Og så arbeide hard som fredsfaktor i verden med å rehabilitere FN's rolle med selvstendighet, for FN er i ferd med å bli et ekko for amerikansk utenrikspolitikk og et redskap som legitimerer den amerikanske trussel og krav.

Og så spar vår generasjon for mer krig og hat i verden. Din generasjon bærer ondskapsarven fra Hitlers galskap. Vi vil ikke bære en amerikansk blodig byrde i vår verden, i vår fremtid!

(noe forkorta)

– Nei til okkupasjonen av Irak!

Utdrag fra Kalil Ahmeds (fra *Irakiske Kurderes Asylsøkerforening og Iraks Arbeiderkommunistiske Parti*) appell 25. oktober.

For hver dag som går forverres situasjonen til den irakiske befolkningen seg. Ingenting virker som det skal. Samfunnet er i total oppløsning. Mer enn halvparten av befolkningen har mistet sitt livsgrunnlag. Antallet arbeidsløse har økt drastisk, mer enn 60 %. Samfunnets viktige tjenester som vannforsyning, sykehus, tilbud, skole og elektrisitet er ute av funksjon. Byene er fulle av søppel. Plyndring og kriminalitet bare øker. Kvinner tør ikke gå ut alene lenger. Antall kvinner som blir voldtatt og så drept øker daglig. Terroren er blitt en del av hverdagen. [...]

Hadde vi ikke rett som sa at

denne krigen bare er i USAs egen interesse og har ingenting å gjøre med frigjøringen av det irakiske folket? Hadde vi ikke rett i det at USA ikke bringer frihet og demokrati til Irak? Førte ikke denne krigen til mer terrorisme? Ja, vi hadde rett i alt som ble sagt. Dagens situasjon i Irak bare styrker den fronten som klarte å hente millioner av mennesker i gatene over hele verden 15. februar. Fredsprisen skulle blitt tildelt oss [...]

Vi krigsmotstandere sier at nok er nok. Det irakiske folk fortjener en annen fremtid. For å gjøre det, må USA og dets utenlandske og innenlandske allierte vekk. En kraftig politisk bevegelse kan tvinge USA og dets allierte ut av Irak. Det er vårt ansvar å organisere denne bevegelsen. Vi må styrke de sekulære, frihetselskende og rettferdige kreftene som kjemper for et fritt og menneskelig Irak der grunnleggende menneskerettig-

Kalil Ahmed

Foto: akp.no

heter blir anerkjent. Det irakiske folket må få muligheten til å avgjøre sin fremtid, og dette forutsetter at alle okkupasjonsmakter trekker seg ut umiddelbart. Vi krever at den norske regjeringen henter soldatene hjem. Send inn humanitær hjelp og ikke soldater.

SOSIAL DUMPING

Felles kamp med våre arbeidskamerater fra Øst-Europa!

Landsmøtet i Fellesforbundet i høst krevde overgangsordninger i forbindelse med utvidelsen av EU til våren. Vi spør Halvor Langseth, styrerepresentant i Fellesforbundet fra om utfordringene for fagbevegelsen.

hl: Bedriftene vil alltid prøve å skaffe seg konkurransefortrinn ved å bruke billigst mulig arbeidskraft. Nå satses mange på å utnytte den store arbeidsløsheten og de lave lønningene i Øst-Europa. Jeg har hørt at utenlandsk arbeidskraft utgjør rundt 70 % på Mongstad. Det er ikke mangel på norsk arbeidskraft, men først og fremst spekulasjon i lave lønninger som ligger bak.

Halvor Langseth krever tiltak mot sosial dumping når EØS-arbeidsmarkedet blir utvida til våren. Foto: privat

Fellesforbundet og El&IT har krevd deler av tariffavtalene allmenngjort på de store petroleumsanleggene langs kysten. Dette støtter jeg. Det gir anbyrderne et tydelig signal om at norske lønns- og arbeidsvilkår skal følges. Men en allmenngjøring er ingen løsning på problemet sosial dumping. Kapitalen vil alltid prøve å utnytte forskjeller i lønninger og arbeidsvilkår.

Store deler av industrien er allerede internasjonalt og flyttes dit kostnadene er lavest. Det er en logisk konsekvens at når kapitalen ikke kan flytte produksjonen, ønsker de å flytte den billige arbeidskrafta dit produksjonen må foregå. Så sosial dumping er ikke bare fattige arbeidere som blir brukt til å undergrave norske lønns- og arbeidsvilkår her i Norge, men også utflagging av bedrifter og import av varer og tjenester fra lavkostland til det norske markedet.

Jeg kan gi et eksempel fra byggebransjen: I Tromsø selges det hus fra Estland som er bygd med atskillig lavere produktivitet enn i Norge. De bruker altså det mangedobbelte antall arbeidstimer, men fordi lønna er så lav, kan de likevel transportere ferdighusa hit og selge dem med god profit.

Anarkistisk marked

akp.no: Skal vi bare legge oss på ryggen og gi opp?

hl: Absolutt ikke. Problemet er ikke globaliseringa, men at den skjer etter kapitalismens og markedets anarkistiske lover, uten plan og uten ansvar for arbeidsfolks levekår. Derfor er det ingenting feil med å kreve styring av bedriftenes investeringer, bruk av norsk arbeidskraft og naturressurser for å hindre arbeidsløshet eller tiltak for å sikre velferdsordningene våre. Vi må forsterke kampen for at Norge skal si opp EØS-avtalen. Den er det viktigste verktøyet politikerne i dag benytter til ansvarsfraskrivelse og til offensiven mot arbeidsfolks opparbeidede rettigheter i lover og avtaler. Strategisk derimot er en av de beste investeringene vi kan gjøre i vår egen framtid, å hjelpe fagbevegelsen i Øst-Europa og andre lavlønnsområder til å bli sterkere.

akp.no: Hvilke tiltak kan vi ta for å hindre sosial dumping her hjemme?

hl: På landsmøtet til Fellesforbundet ble det vedtatt flere krav som går ut på at myndighetene skal ha bedre kontroll og fagbevegelsen større innflytelse. Disse konkrete tiltakene kan hjelpe lokalt, men de må ikke gjennomføres på en slik måte at de retter seg mot de utenlandske arbeiderne.

Solidaritet

akp.no: Hva mener du med det?

hl: La meg ta et eksempel her fra Troms. Vi hadde et problem med leiefirmaer som tilbød underbetalte finske bygningsarbeidere. I stedet for parolen «Send dem hjem» krevde vi at entreprenørene ansatte de finske arbeiderne på våre lønns- og arbeidsvilkår og sendte leiefirmaene hjem. Vi brukte mye krefter på informasjon til de finske arbeiderne om hvilke rettigheter de har her i Norge. Språkproblemene var store, men vi satsa på solidaritet og støtte til dem som blir utnyttet. Jeg sier ikke at dette er lett, og vi hadde ingen stor ledighet innafor bygning når dette skjedde, men eksemplet viser hvilken retning vi bør ha på arbeidet vårt.

akp.no: Du mener altså at vi må ha konkrete tiltak som skal verne de norske lønns- og arbeidsvilkårene og de norske velferdsordningene, men at tiltakene ikke må rettes mot arbeiderne fra øst, men mot firmaene som utnytter dem?

hl: Ja, omtrent slik. LO burde ansette agitatorer som kan de aktuelle språka, og sende disse rundt på arbeidsplassene for å informere om rettigheter, organisere og mobilisere til kamp. Slik gjorde man før, slik må vi gjøre nå. Vi burde utvikle tettere band til arbeidernes organisasjoner i hjemlandet og vi må jobbe for bedre internasjonale avtaler og minstestandarder for Helse, miljø og sikkerhet (HMS), trygder, pensjoner, lønn og arbeidsvilkår for øvrig. I dag er nasjonalstaten ramma for tariffavtalene, men produksjonen og arbeidsmarkedet har sprengt grensene. Fagbevegelsens historiske oppgave er å ta kontroll over prisen på arbeidskrafta for å hindre sosial dumping. Derfor må vi nå slåss fram avtaler som favner internasjonalt. Det blir ikke lett, men det var i sin tid en omfattende og krevende kamp for å få de nasjonale tariffavtalene. I byggebransjen lyktes det først i 1949.

Overgangsordninger

akp.no: I forbindelse med utvidelsen av EU østover har flere land krevd

FAKTA

Fra 1. mai 2004 utvides EU og dermed EØS, med 10 nye medlemsland. Da gjelder EØS-avtalen uinnskrenket. Det er imidlertid mulighet for et forbehold overfor det frie arbeidsmarkedet. Landa kan be om toårs overgangsordninger som siden kan utvides med tre år til, altså fem år. I denne perioden gjelder nasjonale regler. Fra 5 til 7 år kan det frie arbeidsmarkedet settes ut av kraft bare dersom en kan påvise store forstyrrelser i arbeidsmarkedet, bransjemessig eller regionalt. Men for sikkerhets skyld har EU tilføyd den såkalte «stand still»-regelen. Ingen kan stramme inn reglene mer enn det som gjaldt da avtalen om henholdsvis EU- og

overgangsordninger som innebærer at det ikke vil bli fri flyt av arbeidskraft de første fem til sju åra. Er du for at fagbevegelsen skal kreve slike overgangsordninger?

hl: Jeg er for overgangsordninger som gir fagbevegelsen bedre mulighet til å informere og organisere. Ordninger hvor arbeidsgiverne og UDI skal bestemme hvem som er verdige til å få arbeide i Norge og der fagbevegelsen i beste fall får være med som politi for å kontrollere, er jeg imot. Vi trenger varige bestemmelser som straffer spekulantene, entreprenørene og oppdragsgiverne hvis tariffavtaler og lover brytes. Det er ikke arbeiderne som skal straffes, for eksempel ved å sendes hjem til fattigdom og arbeidsledighet. Utenlandske arbeidere som avslører og tar opp kampen mot underbetaling og annen grov utnyttelse, må få et særskilt vern. De østeuropeiske arbeiderne må bli våre allierte i kampen mot sosial dumping. Skal vi lykkes i kampen, må vi altså ha mer internasjonalt faglig og politisk samarbeid.

EUs 4. frihet: Fri flyt av arbeidskraft

Utdrag fra Arne Byrkjeflotts artikkel i Røde Fane nr 5/03

Arne Byrkjefolt Foto: akp.no

[EUs 4. frihet] handler om at det skal bli helt lovlig for firma, mellommenn, mafia å importere arbeidskraft til Norge, tilby «sine» «gode lønninger» på 30 til 80 kroner og tjene store, virkelig store penger. Det er helt umulig for fagbevegelsen å stille opp mot et slikt system. Resultatet er sosial dumping, knekt fagbevegelse og en økning av rasismen vi aldri har sett maken til. [...]

Men det har aldri vært tanken at vi skulle ha fri innvandring uten noen som helst regler. Det har jo hele tida vært et krav at de som forsø-

ker lykken i Norge, faktisk lykkes i å skaffe seg arbeid slik at de kan overleve i dette landet. Og dette må sjølsagt godkjennes, med arbeidstillatelse som krever arbeid av for eksempel et års varighet, tilnærmet heltid og til tarifflønn. Og dette må sjølsagt være en individuell rett, ikke en rett som et firma eller en mellommann kan disponere på vegne av sine leiearbeidere. EUs frie arbeidsmarked er noe helt annet. Det vi ser på som opplagte regler, det ser EU på som hinder for den frie flyt. Når vi frykter sosial dumping, så ser EU at vårt

rigide system med små lønnsforskjeller og faste ansettelses er et hinder for konkurransekraft og jobbskaping. [...]

EUs fjerde frihet, fri flyt av arbeidskraft, er helt spesiell for EU. Arbeidskraft er ikke med i noen andre frihandelsavtaler i hele verden. Den som følger med i EUs indre debatt, ser at nettopp det å øke mobiliteten av arbeidskrafta over dagens landegrensene, ses på som helt sentralt for å ta opp konkurransen med USA og for å skape en EU-borger. Derfor er det kommet en rekke forordninger med denne hensikt, blant

annet er endringene i norske pensjonsordninger en direkte følge av dette. For EU er også østutvidelsen et middel til å endre EU. Med utvidelsen som begrunnelse får de store land mer makt, jordbruks- og regionalstøtten fryses i omfang, skal fordeles på flere og legges drastisk om. Det er vel ingen tvil om at EU ser med forventning på møtet mellom lave lønninger, høy arbeidsledighet og en fagbevegelse som best kan beskrives som fraværende i øst og det de ser på som et stivbeint og lite konkurransedyktig system i vest.

Venezuela: Opprør er m

To irske journalister, Kim Bartley og Donnacha O' Brian var tilfeldigvis i Venezuela under kuppet i april 2002. De lagde en film som ble vist på NRK i september 2003. Dette er filmens fortelling:

Jorun Gulbrandsen

I 1998 ble Hugo Chávez valgt til president. Venezuela er verdens 4. største oljeeksportør, men 80 % av befolkninga lever i fattigdom. Chávez' program var å fordele rikdommen og gi vanlige folk politisk innflytelse.

En ny grunnlov ble vedtatt i ei folkeavstemning i 1999. Chávez ville at folk skulle kjenne rettighetene sine. Loven likner et politisk program. Filmen viser hvordan folk går med ei bittelita blå bok i lomma. Det er Grunnloven.

På grunnlag av den nye loven, stilte Chávez til valg igjen i 2000 – og vant. Hver uke hadde han åpen post i fjernsynet hvor han svarte på brev og telefoner. Staten hadde en tv-kanal, Kanal 8. De andre 5 kanalene var private, eid av de aller rikeste i landet.

Olja tilhørte formelt sett staten, men industrien var drevet av en overklasse som tok olja som sin egen og putta 80 % av fortjenesten tilbake til administrasjon, bl.a. sine høye lønninger. Gjennom tv-selskapene starta de ei kampanje mot Chávez. De sa han var «mentalt syk», følte en seksuell dragning til Fidel Castro og at han hadde omgang med narkoterrorister. USAs utenriksminister Powell uttalte stor bekymring for Chávez' «holdning til demokratiet». Det var ei voldsom kampanje. USA ville sikre sin oljeforsyning. Overklassen var redd for profitten sin. De frykta arbeidsfolka sine også, for Chávez oppfordra hele tida folk til å organisere seg. Det ble laget bolivarianske sirkler, som i tillegg til å støtte opp om prosessen og landets grunnlov, også dreiv folkeopplysning, fagforeninger mm. De rike sa: «Hold øye med hushjelpene. De er i de bolivarianske sirklene.» «Noen vil komme med granater.» De rike hadde nemlig jobba for rikdommen sin, sa de, – det hadde ikke andre gjort. «Vi oppgir ikke landet til folk som ikke har verdier. Vi har ofret og kjempet. Chávez vil ha et totalitært styre i hele Sør-Amerika».

Grasrota eksploderte i organisasjonsliv. Folk leste Grunnloven. Små lokale grupper ordna opp i problemer i nabolaget. «Vi er veldig interessert i politikk nå,» ble det sagt av folk på filmen.

I februar 2002 bestemte regjeringa at den skulle utnevne folk til å styre oljeselskapet med utgangspunkt i grunnlov og til hele befolkningas beste: 80 % av oljeinntektene skulle gå til statskassa for å følge opp velferdsprogrammene til regjeringa. De private tv-stasjonene trappa opp hetsen og sammenlikna Chávez med Mussolini og Hitler. Overklassen dro til USA og snakka med Bush og CIA-sjefen. De oppfordra folk til å demonstrere mot regjeringa. Den 10. april uttalte ei gruppe generaler i tv at Chávez måtte gå av fordi han var en

Hugo Chávez

agent for Cuba og Colombias gerilja. De sa at militæret måtte overta. Det samme sa George Tenet, CIA-sjefen.

11. april tillyste overklassen en demonstrasjon mot det statlige oljeselskapet som regjeringa nå ville utnevne nye styremedlemmer til, men la om ruta og gikk i stedet til presidentpalasset. Der hadde det samtidig samla seg tusenvis av folk for å forsvare regjeringa. De som overklassen hadde mobilisert, også flere tusen, ropte «Chávez er en morder! Fjern Chávez! Forræderen Chávez!» Ved presidentpalasset var det andre rop: «Slipp dem ikke fram!» Plutselig begynte snikskyttere på taken å skyte på demonstrantene. USA og overklassen sier det var Chávez-folk. Filmen sier noe annet. Det ble stor forvirring. Imens gikk deler av militæret inn og stengte Kanal 8, den eneste offentlige eide kanalen, regjeringskanalen. Kontakten med folket ble umulig. Soldater omringa palasset. Generaler kom for å si at Chávez måtte gå av. Chávez nekta. Generalene trua med å bombe palasset hvor det var mange mennesker. Fem minutter før fristen var ute gikk Chávez ut, men han gikk ikke av. Han ville spare folk for bombeangrepet. Erfaringene fra Chile viste at slikt ikke er tomme trusler.

Det hadde altså skjedd et statskupp. Deler av overklassen med støtte fra ei gruppe generaler, lederen for det sosialdemokratiske fagforbundet og USA/CIA.

Hæren førte Chávez bort til ukjent sted og sa på tv at det skulle lages ei ny overgangsregjering. Straks dukka sjefen for arbeidsgiverforeninga opp, Venezuelas NHO, Pedro Carmona, og kunngjorde at han var ny president. Kuppjengen oppløste nasjonal-

forsamlinga, avsatte høyesterett, riksadvokaten og riksrevisjonen.

Kuppregissørene sitter så på TV og ler og skryter til hverandre om hva de har klart: Først skape mest mulig mistillit til Chávez gjennom mediene sine, så mobilisere via TV-stasjonene til demonstrasjon, så mobilisere militæret til handling. «Chávez har gått av», var budskapet. (Dette fikk vi vite i Norge også).

Men Chávez hadde ikke gått av. Han var tatt til fange. Regjeringsmedlemmene hans visste ikke hvor han var. Kanal 8 var stengt. Og Chávez-folka fikk ikke slippe til i kuppmakerens kanaler.

Så fikk noen sagt fra til et utenlandsk kabel-tv. Slik ble budskapet sendt tilbake til Venezuela. Folk fikk beskjed. Det var gått to dager. Folk strømmet ut i gatene og til presidentpalasset. De ropte: «Han har ikke gått av! Han er tatt til fange!» «De har bortført ham!» «Chávez vår venn, folket er med deg!» «Vekk med Carmona!» Folk var sinte, fortvila, mange gråt.

Presidentgarden var på Chávez' side. Chávez-regjeringa planla å ta makta tilbake. Garden skulle plassere seg rundt palasset og vente på signal. Signalet kom. Garden rykka inn i palasset og tok flere i den nye «regjeringa» til fange. Camora og noen generaler slapp unna.

Presidentpalasset var nå igjen på hendene til Chávez-regjeringa. Regjeringsmedlemmene som hadde holdt seg i skjul kom tilbake. Men mediene nekta å fortelle det! Med soldaters hjelp ble Kanal 8 igjen åpna. Beskjeden gikk ut. Da ringte soldater inn fra forskjellige garnisoner og sa at de hadde vært feilinformert, de støtta den lovli-

FAKTA | SIMÓN BOLÍVAR

Simón José Antonio Bolívar (1783-1830), sør-amerikansk politiker og frihetshelt. Ble i ungdommen påvirket av frihetsidealene fra den franske revolusjon. Slutta seg til ei gruppe i Ny-Granada (= ca Ecuador, Colombia, Venezuela og Panama) som i 1810 reiste seg mot det spanske herredømmet og danna den første lokalt valgte regjeringa i spanskkolonisert Amerika. I 1811 ble Venezuela erklært uavhengig. Året etter ble opprøret slått ned, og Bolívar måtte flykte.

En lang frihetskrig fulgte. I 1813 erklærte han alle slaver for frie. I 1819 ble Bolívar valgt til president i Venezuela. Sjølstedighetskampen fortsatte, og Bolívar leda en hær over Andesfjella og angrep spanjolene i det som tilsvarer dagens Colombia. Da områdene var frigjort, ble han valgt til president i republikken Stor-Colombia. I 1822 befridde han det nåværende Ecuador, som også ble innlemma i Stor-Colombia. Også i Peru greip Bolívar avgjørende inn, og i 1824 ble det spanske herredømmet i Sør-Amerika brakt til ende. Bolívar organiserte regjeringa i Øvre Peru, som fikk navnet Bolivia. Han var også president i Peru en kort periode. Bolívar ville ha en union mellom alle de søramerikanske statene, og i 1826 sammenkalte han en kongress for dette formålet i Panama. Resultatet ble imidlertid bare et forsvarsforbund.

Bolívar var tilhenger av allmenn stemmerett for dem som kunne lese og skrive.

(Hovedkilde: Store norske leksikon)

ge regjeringa. Overkommandoen slutta seg til. Chávez ble henta i et helikopter. Da det kom over palasset i mørket, sang tusenvis av mennesker «Han er her. Han er her».

Regjeringa oppfordra alle på Kanal 8: Alle må gå hjem. Det må bli ro. Grunnloven gjelder alle.

Dette skjedde for bare halvannet år siden. I et moderne land i vår egen tid. Klassekampen raser i Venezuela. Hvem vil gå av med seiren? Er det mulig for Chávez-regjeringa å ta tiltak som gagnar folk flest med en så aggressiv overklasse på jakt? Med en fiende som USA og CIA?

ulig!

Olaf Svorstøl Sierralta kommer fra Venezuela, har familie der og har besøkt landet mange ganger, seinest i 1997. Han forteller om bakgrunnen for situasjonen i Venezuela.

Jorun Gulbrandsen

Venezuela har vært et land med såkalt borgerlig demokrati, ikke militærdiktatur siden 1958. Sosialdemokratisk og kristeligdemokratiske regjeringer har alternert om presidentmakta. President Carlos Andrés Pérez nasjonaliserte jern- og oljeindustrien på 70-tallet, og kom tilbake som president i 1989 med løfter om å hindre Verdensbankens grovt usosiale pålegg. Han var det norske Arbeiderpartiets venn og påtenkt som leder av de sosialdemokratiske partienes internasjonale organisasjon. Etter presidentvalget snudde Pérez og gav etter for kravene fra Verdensbanken og Det internasjonale pengefondet. Det førte til store opptøyer og protester fra de fattige. Politiet og militæret ble satt inn, så mye som 15 000 mennesker ble drept!

– Er Hugo Chávez så populær blant folk flest som filmen gir inntrykk av?

– Ja, blant vanlige folk er han det. Han leda et mislykka kupp mot Pérez i 1992 et kupp mot korrupsjonen, men havna sjøl i fengsel. Kongressen tok fra Pérez makta i 1993 – nettopp på grunn av korrupsjon. Han lever i dag i eksil i Den dominikanske republikken og kjemper mot Chávez derfra. Mens Chávez ble folkehelt.

– 90-tallet var et liberaliseringstid?

– Ja, vi fikk en periode med tidligere kristeligdemokrat Caldera, nyliberalismen som var startet av Pérez skjøt fart, folketrykksystemet ble delvis privatisert, fattigdommen økte, og mens landet nesten hadde kvitta seg med analfabetismen på 60-tallet, var det nå en million nye. Det var diskusjoner om å privatisere olja på nytt. Staten eier oljeselskapene, men oljeprofitten gikk til direktørene og til andre goder som jettfly for direktørsjiktet. Over 80 % av oljeinntektene gikk ikke til staten, men til dette direktørsjiktet. Mange av folka rundt Caldera var korrupte.

– Så skulle Chávez bruke oljepenge-
ne.

– Chávez stilte til valg på et program som sa at alle skulle ha jord å dyrke, industri å jobbe i, velferdsstaten skulle gjenoppbygges, nyliberalismen skulle stoppes, oljeinntektene skulle brukes til folkets beste og landet skulle ha en ny grunnlov som ivaretok folkets interesser.

– Det så vi på filmen. Folk hadde ei bitte lita blå bok.

– Jeg har en utgave av Grunnloven her, sier Olaf Svorstøl – Her står det at skatten skal være progressiv slik at de rike betaler mer enn de fattige. Til nå har de rike slett ikke betalt skatt. Jeg har snakka med rike i Venezuela som sier at Norge er et kommunistisk land fordi det er en viss progressiv beskatning.

– I Grunnloven står det at det ikke er tillatt med handelsmonopo-

ler fordi de får for stor makt over folkets levestandard. Stormakter har ikke rett til å ha militære baser i Venezuela. Urbefolkningenes språk er offisielle språk og må respekteres over hele nasjonen. Urbefolkningene har et fast antall representanter i nasjonalforsamlinga. Det er ikke lov å ta patent på liv. Det står også om økonomisk desentralisering, hvor mye penger staten, delstatene og kommunene skal ha (før Chávez fikk kommunene nesten ingen ting). Det står at når halve perioden har gått, kan 20 % av velgerne i den valgkretsen det gjelder, kreve folkeavstemning om guvernøren (delstat) eller presidenten (landet) skal fortsette. Det står om folks sosiale rettigheter. Om rett til utdanning. Det er Venezuela som skal bestemme over Venezuela, ikke utenlandske institusjoner. Men alle internasjonalt inngåtte avtaler, som FN's menneskerettigheter, skal også gjelde som lov for Venezuela.

– Men hvordan kan vi vite om det blir bedre for de fattige i dag? Har Chávez kunnet rekke å gjøre så mye tre år? Overklassen slåss fortsatt mot ham?

– Du må se på hva slags tiltak regjeringa setter i gang: Bra for fattige eller ikke? Utdanning og helse er det lettest å gjøre noe med. Men for at fattige barn skal kunne gå på skolen, må de ha mat. Så det lages integrerte opplegg med skole, mat og mobilisering av lokalbefolkninga som støtteapparat. Det legger overklassen seg ikke oppi, for de er aldri hos de fattige likevel. Nå er det en million analfabeter.

– Hus og jord gis bort?

– I byene får nå folk eiendomsrett til tomtene til de okkuperte husene de bor i. I mange fattige strøk er boligene i slummen okkupert av fattige. Slik har det vært i mange år. Nå sier regjeringa: Her har du kontrakten din, nå har du rett til å bo her. Nå finnes det prosjekter der folk bygger boliger til hverandre i fellesskap, slik det ble gjort i Norge etter krigen. I Norge sørga staten for materialene, folk gjorde arbeidet på dugnad. Så skal folk ha vann og strøm, det vil ta tid. Det de rike alltid har tatt som en selvfølge, får de fattige bare med strev og møye.

De som har jord og ikke bruker den, mister jorda. Den blir ekspropriert og delt ut til dem som ikke har.

– Vi så i filmen hvordan mediene dreiv propaganda om at alle var mot Chávez. Vi så støtta fra USA. Den kom i tillegg fra Spania. Vi så Ortega, leder for det sosialdemokratiske fagforbundet, han støttet kuppet mot Chávez, ledet blokaden mot oljeproduksjonen og stakk av. Motsetningene må være store i Venezuela.

– Da kuppet mislyktes i april 2002, ville overklassen stoppe oljeindustrien for å skade Chávez-regjeringa. Arbeiderne fikk penger for ikke å jobbe. De prøvde å lage en generalstreik i 1–2 uker, men det gikk ikke. Oljestoppen var mye verre. Ledelsen i oljeselskapene ville ikke at folk skulle gå på jobb. Samtidig ville de øke motsetningene ved å stoppe matsalget foran jul. Regjeringa sa at de ikke aksepterte at folk skulle hindres i å feire jul, og delte ut julemat og bensin til folk. Arbeidsgiverne betalte lønn

til dem som holdt seg hjemme fra jobben. Landet tapte milliarder av dollar. Milliarder!

Så begynte regjeringa å sette inn sine folk i selskapets ledelse. Oljeproduksjonen starta etter et par måneder. I dag er produksjonen som før blokaden av produksjonen starta. Landet er med i OPEC, som de tok initiativet til i 60 årene, og deltar på møtene.

– Kan borgerskapet samle seg?

– Det deler seg i to. En del mener at landets lover må følges, og at militærkupp og oljesabotasje er opplagt ulovlig. Den andre delen mener at alle midler er tillatt når det gjelder å bli kvitt Chávez. Så det vil være vanskelig for dem å finne en alternativ presidentkandidat som samler de to.

– Har det vært en sosialistisk revolusjon? Et sosialistisk program?

– Nei! Chávez-regjeringa er ikke valgt på noe sosialistisk program. Den private eiendomsretten garanteres. Reformpolitikk og uavhengighet er viktige mål.

De ønsker å bestemme sin egen politikk internt. Ha en egen utenrikspolitikk. De holder viktige områder unna vareproduksjonen, og sier at alt vann er nasjonal eiendom. Politikken skal fremme rettferdig fordeling, noe skattereglene er uttrykk for, og som står i grunnloven.

– Lærdommer?

– Vi kan se hva imperialismen er. Mindretallet gav seg ikke. Bare tanken på å betale skatt får deler av overklassen til å bli provosert og ty til vold. Imperialismen kan ikke godta at land de utbytter, gir befolkningen bedre kår, det går utover utbyttet.

Imperialismen har utsatt Venezuela for press. I løpet av det første året etter at Chávez ble valgt, gikk investeringene ned med 70 %. Siden USA er det landet som investerer mest i Venezuela, er det ikke vanskelig å se hvem som sørga for dette. I 2003 ligger Venezuela på 3. plass i Latin-Amerika når det gjelder land det blir investert i. Men i 2002 ble investeringene sterkt redusert.

Vi ser også at borgerskapet ikke respekterer demokratiet, selv i land hvor det har vært en tradisjon med formelt demokrati. De bruker makta. Ikke bare mot revolusjoner, men mot alle forsøk på å forandre verden. Enhver revolusjonær, enhver som vil ha rettferdighet, må være klar over at makthaverne bruker makt. Vold. Militæret, fly, bomber. De reaksjonære brukte våpnene for å gjøre statskupp. Det var også våpnene som tvang dem tilbake.

I 1973 kalte Chile sin reformbevegelse en start for bygginga av sosialismen, og den valgte Allende-regjeringa ble styrta av deler av overklassen, av militærjuntaen og USA/CIA. President Allende ble drept. Programmet til Allende var ikke så ulikt Chávez sitt.

– Norge?

– Tankeeksperiment: La oss si at ei sentrum-sosialistisk regjering fikk flertall i valg, og at de virkelig fulgte programmet sitt. La oss si at de ville ut av NATO, si opp GATS- og EØS-avtalen, de ville la oljepengene komme folket til gode, stanse privatiseringa og bygge opp en sterk og gratis offentlig sektor,

Olav Svorstøl

Foto: akp.no

bestemme at vann og strøm ikke skal være varer, nasjonalisere viktig industri, øke de rikes og minske de fattiges skatt. Og si opp avtaler som svekker Stortingets og kommunenes demokratiske muligheter for å gjøre egne vedtak. Ingen sosialisme. Bare reformer.

– Du mener de rike ikke vil bøye seg for flertallet?

– Hvorfor skulle overklassen, borgerskapet, eierklassen i Norge, som er i allianse med imperialismen, godta det? Hvis jeg var eier, ville jeg sikkert tenke: Hvorfor skal jeg overlata alt dette til dem? Det er udemokratisk, det er jo mitt! Kanskje USA og EU lager en eller annen slags boikott, hvis de bestemmer seg for at denne nye regjeringa er fetteren til ondskapens akse.

– Men uavhengig av hva USA gjør, vil borgerskapet rimeligvis si: «Den nye regjeringa er en skandale. Den vil isolere landet og ruinere det. Økonomien ødelegges totalt og for mange år. Vi ledes av dårlige amatører. Vi kan ikke godta det. Vi må tenke på næringslivet, handelen og landets framtid.» Hvis folk som har stemt på denne regjeringa, vil forsvare den, vil voldsmakta bli brukt.

– Revolusjon i Norge?

– En revolusjon er ikke at en RV eller SV-gjeng griper til våpen og kaster regjeringa. Revolusjoner er situasjoner, omveltninger, bevegelser, raske hendelser der klasseinteressene kommer svært tydelig til syne. Om de fører til sosialisme eller ikke, vil vise seg. Men det vi allerede vet, er at overklassen tyr til makt, til vold. Det å ta inn over seg denne kunnskapen, denne erfaringa, skiller revolusjonære og reformister. Det handler ikke om at arbeiderklassen eller de revolusjonære ønsker vold. (Høyrefolk pleier å framstille det slik.) Det handler om å være forberedt på maktas vold. Da er soldatene og politiet nøkkelen. Borgerskapet vil forsøke å mobilisere militæret og politiet. Vil de lykkes? Vil de skyte på sine egne klassefeller? Dette er den andre grunnen til at revolusjonær ungdom bør gå inn i militæret, for å diskutere hvem soldatene skal tjene. (Den første grunnen er å forsvare landet mot krig og okkupasjon.) Skal soldatene ut og drepe folk i Afghanistan og okkupere land som Irak? Skal de vende seg mot demokratiet i sitt eget land, eller i stedet ta overklassens udemokratiske kuppemakere? Det er spørsmål enhver soldat bør konfronteres med. Også i Norge. Og det kan bare gjøres i militæret.

MOTSTAND

Feministseier i retten

Trude Koksvik Nilsen fikk bot for å ha «hindret politiets arbeid». Hun nekta å betale bota på 3000 kroner og var sin egen advokat i rettssaken i Bergen i september. Nå slipper hun å betale. Hun vant!

Jorun Gulbrandsen

– Hva skjedde?

– Thomas Hansen i Bergen, som kaller seg «Rocco», skulle ha pornomesse på utestedet Exodus. I byen vår har mange aksjonert hver gang noen har forsøkt seg med strippeklubber og «sexmesser», og det har holdt slike profittører unna. Vi vil at det skal fortsette slik. Et allmøte vedtok å lage en gategate ved Exodus. Med «cheer-leaders», mye pynt og moro, grilling, fotball og musikk. Da strippeshow-gjestene begynte å komme, ropte vi slagord, viste paroler, fløyta og bråka, men sperra ikke døra. Dørvaktene var ubehagelige. De hissa opp gjestene, noen var fulle tjuåringer. En gjest slo meg i ansiktet. Noen gjester snudde.

Farlig dørvakt

– Så kom politiet?

– Ja, jeg fortalte dem at dørvaktene oppførte seg dårlig. Politiet venta om lag en time før de taua noen. På begynnelsen løp de mest rundt som forvirra høns, trakk ut enkeltmonstranter som de kjefta på, osv. Så begynte de å stappe folk inn i politibilene. Jeg løp bort og ville vite hva dette var for noe, – da tok de meg også. Sju arresterte var vi. Politiet sa til noen at de ville redde oss fra dørvakt-faren. Men faren tok de altså ikke med seg!

– Hvorfor fikk du da bot?

– For å «hindre politiets arbeid». Jeg hadde angivelig skubba en politimann til side og forsøkt å trenge meg inn i arrestrommet i politibilen. Jeg vedtok ikke bota og fikk innkalling til retten. Da jeg ringte og spurte om advokat og slikt, sa de at jeg ikke hadde krav på fri rettshjelp.

Svartkledd dommer

– Da ville du klare det sjøl?

– Ja, og jeg innkalte vitner. Jeg skulle også holde avslutningsprosedyre. Jeg måtte reise meg og sitte slik og sånn, og si «ærede rett». Dommeren var ei dame, hun var hyggelig. Det betydde mye. Politiet (aktor) sa at vi hadde vært svartkledd. «Jeg er også svartkledd,» sa dommeren ...

– Politiet mente du ønska å bli arrestert?

– Dommeren spurte hvorfor politiet trodde at jeg forsøkte å trenge meg inn i politibilen. De svarte at det var for å få status i demonstrantmiljøet. Det er helt tåpelig. Politiet hadde en dårlig sak. Jeg la vekt på at det var kaotisk på stedet, og at politiet ikke hadde kontroll, og det innrømme de. Jeg sa at de tok feil folk, det var dørvaktene som oppførte seg dårlig, og til det hadde ikke politiet motargumenter. Men de sa at jeg hadde drevet med «skubbing», og dette måtte de ta alvorlig «av individpreventive hensyn».

– Men du henviste til yttringsfriheten?

– Ja, jeg sa at det er viktig å bruke demonstrasjons- og yttringsfriheten. De som ikke har råd til å eie aviser og tv-stasjoner, er henvist til å si meninga si på gata. Den retten må forsvares! Bøter skremmer folk vekk fra å være aktive.

Trude Koksvik Nilsen. 23 år. Medlem av Rød Ungdom og Ottar. Student, med deltidsjobb på krisesenter. Foto: Jorun Gulbrandsen

Puls i 300

– Var du ikke redd når du var din egen forsvarer?

– Jo. Jeg hadde puls i 300. Det var grusomt, jeg ble utslitt. Men jeg var også veldig stolt av at jeg våget å gjøre det. Jeg lærte mye.

– Er du spesielt modig?

– Jeg har ikke autoritetsangst, snarere tvert imot. Og jeg er flink til å snakke for meg. Kanskje andre hadde blitt dømt i en liknende sak hvis de ikke klarte å forsvare seg sjøl. Det er veldig personavhengig. Det er ganske skummelt at vi har et rettssystem der utfallet av en sak er avhengig om den som er tiltalt er flink til å ordlegge seg eller ikke!

Men jeg synes folk skal prøve. Ta med vennene på råd og som støtte!

– Hvorfor hadde du ikke krav på advokat?

– Fordi jeg kunne løst saka ved å betale bota ...

Trude legger til:

– Ved å stanse strippeklubber og bordeller har vi kanskje hindra flere tilfeller av vold mot kvinner. Jeg jobber på et krisesenter og ser resultatene av menns vold. Vi demonstrerer ikke for moro skyld, sjøl om politiet forsøker å framstille det slik (svarte klær = yrkesdemonstranter osv). Vi er mot vold. Vi er mot fornedring av kvinner. Derfor demonstrerer vi.

Filippinske fredstingingar

9.–10. oktober var det uformelle samtalar mellom den nasjonaldemokratiske fronten på Filippinane (NDF) og den filippinske regjeringa i Oslo.

Magnus Bernhardsen

Målsetnaden med samtalane var å sjå om ein kunne få gang i dei formelle samtalane att. Det filippinske kommunistpartiet har leia ein folkekrig på Filippinane sidan 1968, og fredstingingane skal freista skapa ein rettferdig og varig fred.

Den norske regjeringa har tidlegare vore ein såkalla 'facilitator', eller tilretteleggjar. No har dei gått inn i ei rolle som 'tredjepart', altså ein meir aktiv rolle. Dette meiner dei revolusjonære er gale. Dei vil ikkje forhandla med to regjeringar, berre med den filippinske motparten sin.

Macel Ingles, som representerer det filippinske fagforbundet Kilusang Mayo Uno (KMU) i Noreg meiner progressive nordmenn må protestera mot dette. «Eg vonar nordmenn kan protestera

mot regjeringa, og krevja at Noreg skal ha ei meir nøytral rolle. Slik det er no vert Noreg ei brikke i spelet til USA.»

akp.no: Kva er målsetnaden med fredstingingane?

mi: Målsetnaden er å koma fram til ein rettvis og varig fred – altså, det er ikkje berre snakk om at våpna skal leggjast ned, men dei sosiale, politiske og økonomiske problema som ligg til grunn for konflikten, må løysast.

Terroristliste

akp.no: Noreg har skrive under på terroristlista til EU, der den viktigaste rådgjevaren til NDF, Jose Maria Sison, og folkehæren New People's Army er med. Samstundes vert NDF, der NPA er med, og Sison invitert til Noreg. Kva meiner du om det?

mi: Det er hårreisande at revolusjonære vert sett i bås med terroristar, og at ein set opp eit slikt hinder for å føra fredstingingane framover. Noreg må svara for kvifor dei har gjort dette, det skjedde heilt utan debatt, nett slik som med så mange andre pålegg frå EU.

I samband med at NDF-delegasjonen var i Noreg, vart det sett i gang

Ope møte med Jose Maria Sison og NDF-delegasjonen i Oslo rådhus. Foto: MB

arbeid med ein komite for å forsvare Sison og andre filippinske progressive frå terroristlistinga og dei problema som fylgjer med det.

Her kan du lesa meir om Defend Sison internasjonalt: www.defendsison.be.

For å kontakta den norske komiteen kan du skriva til phil-update@lycos.com. Der kan du og tinga bøker skriva av Sison, postkort og anna.

Seier over demonen

Pramita Mallick (øverst, til høyre) og Suravi Barua (nederst) sang for et lydhørt og internasjonalt publikum.

Alle foto: akp.no

17. oktober i år hadde Norge besøk av Pramita Mallick, en internasjonalt kjent sanger fra India. Pramita har også tidligere besøkt Norge. Da holdt hun konserter bl.a. sammen med Jon Balke og Karin Krogh. Denne gangen var hun invitert av «Internasjonalt senter for kultur, litteratur og utgivelser» som arrangerte en indisk, bangladeshisk og norsk kulturkveld. At hennes vakre sanger vakte begeistring i salen, er bare forbokstaven. Mange sang med. Hun akkompagnerte

seg sjøl med harmonium, et orgelliknende instrument, og fikk følge av Silal og Mihir Sen på tabla. Tabla er trommer som spilles med håndflatene og fingrene.

Også lokale krefter opptrådte med til sammen en times program. Blant annet Suravi Barua som sang sanger fra Bengal og spilte harmonium. Nirmal Brahmachari er initiativtaker og leder av Internasjonalt senter.

akp.no: Hva er målet deres?

nb: Vi skal utgi bøker, lage kulturkvelder, aktiviteter for barn, og etter hvert et litterært magasin. Våre aktiviteter er en del av kampen mot rasisme. Mennesker fra den 3. verden er diskriminert i Norge. Det handler ikke bare om bolig, arbeid og hudfarge, men også om kultur. Innvandrere har få muligheter til å utvikle og opprettholde kulturen fra hjemlandet sitt, sjøl om den er rik og sjøl om de savner den. Vi lærer av hverandres kulturer når vi blir kjent med dem. Vår kultur blir aldri vist på barne-tv eller andre programmer. Fjernsynet viser barn i fattige land som barnarbeidere, men ikke hvordan de leker, hva de synger og forteller.

Barnebøker

akp.no: Apropos barn, du har laget barnebøker. Hva handler denne om? Den har tegning av en stor okse på forsida.

nb: Det er om de ti oksene som jobber for regjeringa. En er flink til å drepe folk, en smører ministre, en maserer dem, en drikker og røyker, en vil bare spille tromme. De er ikke snille. Så barn, ikke hør på dem, da blir du bare gal.

Nirmal ler fornøyd.

Nirmal Brahmachari

akp.no sin utsendte lurer på om barna oppfordres til å spise oksene.

nb: Ha ha, de spiser ikke okser i India, vel!

Ei barnebok handler om en gutt i en storm på havet. Så oppdager han sjokoladeland. Alt er av sjokolade. Menneskene der er snille og hyggelige, men de er forbausa over at gutten spiser av gater og hus. Det blir hull både her og der. Så kommer en demon som vil ødelegge alt og lager krig og krise. Folket i sjokoladeland erklærer krig

mot demonen, gutten hjelper til og de vinner. En deilig drøm. Sjokolade og seier.

Internasjonalt senter

nb: Internasjonalt senter skal utgi bøker skrevet av innvandrere som norske forlag ikke vil gi ut. Forfattere og diktere er velkomne til å ta kontakt.

akp.no: Du skriver dikt, fortellinger og musikk, og vi har hørt deg synge veldig bra. Hvor har du det fra?

nb: Jeg kommer fra en familie som synger og danser. Spesielt min mor. Far leste klassisk litteratur. Min mors søster var med i den første indiske dansegruppa som besøkte Sovjet i 1959. Hennes datter danser også.

Den revolusjonære Nirmal Brahmachari har utgitt to diktbøker i Norge: *Gnister i snø* og *Dikt mot krig*. Han har store planer. Men det skorter på penger. Har du lyst til å gi bidrag, kontakt ham via adressen nedenfor.

FAKTA | ICFCLAP

International Centre for Culture, Literature and Publication
Dronningensgt. 23, 0154 Oslo

«Målet er at utvikle internasjonalisme – brorskap og søsterskap over hele verden uten diskriminering, ved å fjerne eller minske nasjonale fordommer og hindringer.»

REVOLUSJON!

KONFERANSE I OSLO, 19.-21. MARS 2004

Feminismefestivalen

17. til 19. oktober skipa Raud Ungdom til feminismefestival i Oslo.

... der var det mellom anna grafittkurs.

Foto: RU

Ny kvinnepolitisk studiesirkel

Heftet *Rød feminisme mot patriarkat og kapitalisme* er tilgjengelig på www.akp.no.

Fra innholdet: Kvinneundertrykkingas historie og familiens rolle; Økonomisk sjølstendighet – ei forutsetning for kvinnefrigjøring; Kamp mot rasisme og patriarkat; Kvinner skal sjøl bestemme over prevensjon, abort og fødsel; Homsar, lesber, bifile og heterofile – kva om alle var normale?; Vold mot kvinner. Prostitusjon og porno; Internasjonal solidaritet mm.

Papirutgava koster 20 kr, og bestilles fra AKP.

UTTAELSE FRA AKP

EØS svekker velferdsstaten og faglige rettigheter

1. mai 2004 utvides EØS-avtalen med ti nye land. Disse er fattigere enn dagens medlemmer, har større arbeidsledighet og en dårligere organisert fagbevegelse. Utvidelsen vil styrke den europeiske kapitalens mulighet for å oppnå sine mål:

- fri flyt av arbeidskraft,
- en stor arbeidskraftreserve,
- en europeisk arbeiderklasse med et generelt lavere lønnsnivå enn i dag,
- et dårligere sosialt sikkerhetsnett og svakere faglige rettigheter.

Lavere pris på arbeidskrafta i Europa er et virkemiddel for å styrke EUs konkurransevne overfor USA. Utvidelsen av EØS vil derfor bety et voldsomt press på den norske velferdsstaten.

Norge har hatt innvandringsstopp siden 1975. AKP er mot loven om innvandringsstopp. Vi er for at folk fritt kan komme til Norge for å søke arbeid. Men regler for oppholds- og arbeidstillatelse må bestemmes nasjonalt for å forhindre sosial dumping og undergraving av velferdsstatens grunnprinsipper.

Det er viktig at Norge går ut av EØS. Det er lite sannsynlig at vi får beholde regler som hindrer EUs hovedhensikter. Som et minimum må vi kreve nasjonale overgangsregler som gjør at vi beholder det nåværende regelverket.

Sentralstyret, 30. september 2003

KALENDER

Krystallnattmarkering 9. november

Antirasistiske markeringar over heile landet.

Kvinnepolitisk studiesirkel 13. november

Kvinneutvalet i AKP skipar til studiesirkel i Oslo. Meir informasjon: 22 98 96 60, akp@akp.no

Vi taper aldri!

14.-16. november
Ungdomskonferanse mot EU
Oslo www.vitaperaldri.no

Julemessa til Klassekampen 22. november

Bygdelagssamskipnaden, Nordahl
Brunsg. 22, Oslo. Opnar kl. 1100

Imperialisme = krig 29.-30. november

AKP arrangerer åpent seminar om solidaritetsarbeid, anti-imperialisme og omlegginga av det norske forsvaret. Søkelys på anti-imperialistisk analyse og praksis gjennom 30 år. Innledere: Pål Steigan, Per Gunnar Skotåm m.fl. Påmelding til AKP (påmeldte får tilsendt studiemateriell). Sted: BLS-salen, Nordahl Brunsgt. 22, Oslo.

Julemarknaden, Oslo NtEU 6. desember

Oslo Nei til EU
Nordal Brunsg 22, Oslo

EU-toppmøte i Brussel 11.-14. desember

Kontakt Nei til EU for reiseopplegg.

Få med deg siste nytt på
www.akp.no

Kjære lesar!

Det har vært en het sommer og høst, i alle fall for mange AKPere som har fått føle vreden til professor Bernt Hagtvat, Dagbladet og andre deler av «the establishment». Men vi synes vi har kommet rimelig godt ut av det. Vi har brukt mye krefter på å slå tilbake urimelige angrep på den radikale og revolusjonære bevegelsen. (Har du ikke fulgt debatten, så ta en kikk på nettstedet vårt der det meste er dokumentert, www.akp.no.)

Vi er et lite parti med små midler. Vi har ikke statsstøtte, og baserer oss omtrent utelukkende på kontingent, gaver og frivillig innsats. Dette er vår styrke og vår svakhet. Når det kommer angrep som dem i sommer, har vi lite å gå på. Vi må legge mye av det daglige arbeidet til side. Og som vi prøver å vise gjennom denne avisa, driver vi et ganske omfattende arbeid i dagskampen. Det er trist om dette må lide pga professoralt hysteri.

Kontonummeret vårt er: 7874 05 56486. Vi håper du verdsetter det arbeidet vi gjør, og ikke minst sommerens innsats for retten til å være opposisjonell. Du kan også tegne deg for faste bidrag på avtalegiro-trekk, eller kjøpe aksjer i Klassekampen som AKP selger til inntekt for partiet (1000 kroner per aksje). Ta kontakt dersom du er interessert.

Vi vil antyde to bruksområder for penger som måtte komme inn.

1. Vi vil legge ut historisk materiale på Internettet, heri inkludert interne blader.
2. Vi har allerede oppretta et reisefond, slik at unge revolusjonære fra heile landet kan ha mulighet til å møtes ansikt til ansikt for å diskutere og lære. Vi trenger ettervekst.

Med hilsen

Jorun Gulbrandsen
leder

Asgeir Bell
nestleder